

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה (עציר)

בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל
משטרת ישראל
תביעות שלוחת רמלה
באמצעות ב"כ עוה"ד עדי סעדה

המאשימה

נגד

חליל אבו קביטה (עציר)
באמצעות ב"כ עוה"ד הישארם קבלן

הנאשם

הכרעת-דין

שאלת קבילות וחוקיות ראיות שהונפקו ממערכת "עין הנץ".

א. כתב-האישום וזירת המחלוקת:

כתב-האישום מייחס לנאשם **שבעה אישומים**, כדלקמן:

באישום הראשון, שבו הורשע הנאשם בתאריך 21.10.21 בעקבות הודאתו, בעבירות של גניבת רכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין התשל"ז – 1977, חבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413 לחוק הנ"ל, פריצה לרכב לפי סעיף 413 לחוק הנ"ל, נהיגה ללא רישיון נהיגה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה תשכ"א – 1961, נהיגה ללא ביטוח לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי תש"ל – 1970 והפרת תנאי רישיון לפי סעיף 12 (3) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב – 1952.

בתאריך 11.2.21 בשעה 15:13 ניפץ הנאשם שמשות רכב מסוג מזדה, אשר חנה בחניון ציבורי בפתח תקווה, נכנס אליו, הניע את הרכב, גנב אותו, נהג בו בהעדר רישיון נהיגה או ביטוח, הגיע בנסיעה לכיוון מעבר חשמונאים על כביש 443, במקום הוצב מחסום של משטרת ישראל, הנאשם פתח את דלת הנהג בעוד הרכב בנסיעה, נמלט ממנו, אך בסמוך לאחר מכן נעצר.

ביחס לאישום זה הורשע הנאשם בעקבות הודאתו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

באישום השני, בעבירות של גניבת רכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין התשל"ז – 1977, פריצה לרכב לפי סעיף 1413 לחוק הנ"ל, נהיגה ללא רישיון נהיגה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה תשכ"א – 1961, נהיגה ללא ביטוח לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי תש"ל – 1970 והפרת תנאי רישיון לפי סעיף 12 (3) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב – 1952.

בתאריך 10.2.21 בשעה 12:30 גנב הנאשם רכב מזדה מחניון ציבורי בפינת הרחובות מרטין גהל ודרך אם המושבות **בפתח תקווה**, הוא נכנס אל הרכב, הניע אותו, נהג בו ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח כדין, ובשעה **13:19** העבירו אל שטחי האזור דרך מעבר חשמונאים על כביש 443.

באישום השלישי, בעבירות של גניבת רכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין התשל"ז – 1977, פריצה לרכב לפי סעיף 1413 לחוק הנ"ל, נהיגה ללא רישיון נהיגה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה תשכ"א – 1961, נהיגה ללא ביטוח לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי תש"ל – 1970 והפרת תנאי רישיון לפי סעיף 12 (3) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב – 1952.

בתאריך 31.1.21 בשעה 01:50 גנב הנאשם רכב מזדה מרחוב ראש פינה **בחולון**, הוא נכנס אל הרכב, הניע אותו, נהג בו ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, ובשעה **02:30** העבירו אל שטחי האזור דרך מעבר חשמונאים על כביש 443.

באישום הרביעי, בעבירות של גניבת רכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין התשל"ז – 1977, פריצה לרכב לפי סעיף 1413 לחוק הנ"ל, נהיגה ללא רישיון נהיגה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה תשכ"א – 1961, נהיגה ללא ביטוח לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי תש"ל – 1970 והפרת תנאי רישיון לפי סעיף 12 (3) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב – 1952.

בתאריך 30.1.21 בשעה 01:54 גנב הנאשם רכב מזדה מרחוב אלופי צה"ל **בחולון**, הוא נכנס אל הרכב, הניע אותו, נהג בו ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, ובשעה **02:35** העבירו אל שטחי האזור דרך מעבר חשמונאים על כביש 443.

באישום החמישי, בעבירות של גניבת רכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין התשל"ז – 1977, פריצה לרכב לפי סעיף 1413 לחוק הנ"ל, נהיגה ללא רישיון נהיגה לפי סעיף 10(א) לפקודת

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

התעבורה תשכ"א – 1961, נהיגה ללא ביטוח לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי תש"ל – 1970 והפרת תנאי רישיון לפי סעיף 12 (3) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב – 1952.

בתאריך 19.1.21 בשעה 18:58 גנב הנאשם רכב מזדה מרחוב הספיר **בבאר יעקב**, הוא נכנס אל הרכב, הניע אותו, נהג בו ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, ובשעה **19:19** העבירו אל שטחי האזור דרך מעבר חשמונאים על כביש 443.

באישום השישי, בעבירות של גניבת רכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין התשל"ז – 1977, פריצה לרכב לפי סעיף 413 לחוק הנ"ל, נהיגה ללא רישיון נהיגה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה תשכ"א – 1961, נהיגה ללא ביטוח לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי תש"ל – 1970 והפרת תנאי רישיון לפי סעיף 12 (3) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב – 1952.

בתאריך 16.1.21 בשעה 17:30 גנב הנאשם רכב מזדה מרחוב השונית **ברמלה**, הוא נכנס אל הרכב, הניע אותו, נהג בו ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, ובשעה **18:22** העבירו אל שטחי האזור דרך מעבר חשמונאים על כביש 443.

באישום השביעי, בעבירות של גניבת רכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין התשל"ז – 1977, פריצה לרכב לפי סעיף 413 לחוק הנ"ל, נהיגה ללא רישיון נהיגה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה תשכ"א – 1961, נהיגה ללא ביטוח לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי תש"ל – 1970 והפרת תנאי רישיון לפי סעיף 12 (3) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב – 1952.

בתאריך 14.1.21 בשעה 19:00 גנב הנאשם רכב מזדה מרחוב משה רבנו **בלוד**, הוא נכנס אל הרכב, הניע אותו, נהג בו ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, ובשעה **19:49** העבירו אל שטחי האזור דרך מעבר חשמונאים על כביש 443.

אין חולק בין הצדדים, כי הרכבים המדוברים אכן נגנבו, ובעניין זה הוגשו הודעות בעלי הרכבים/נהגים, אשר מסרו כי הם החנו את הרכבים בזמן ובמקום הנקובים בעובדות דלעיל וכן דוחות פעולה רלוונטיים המלמדים, כי מן המועד הנקוב התברר כי הרכבים נגנבו.

מלבד הודאתו של הנאשם בעובדות האישום הראשון, אשר הובילה להרשעתו באישום זה, הנאשם מסר כפירה כללית כלפי המיוחס לו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

המאשימה מבססת את הנטען באישומים הנותרים על **ראיות צילומיות**, אשר הונפקו מתוך מערכת "עין הנץ", אשר תידון בהמשך, ובהן נטען כי הנאשם מתועד ישוב מאחורי ההגה של הרכבים הגנובים, אך הנאשם הכחיש כי התמונות אשר צולמו במסגרת מערכת זו מתעדות אותו וטען שהוא אינו הנהג שדמותו נצפית בתוך הרכבים הגנובים.

בנוסף, המאשימה מבססת את הנטען באישומים הנותרים גם על **ראיות איכון סולאריות** במקומות רלוונטיים, אך הנאשם הכחיש שהיה זה הוא שביצע שימוש בטלפון הסולארי שנטען כמאכן אותו בזירות הרלוונטיות וכן מסר כפירה כללית ביחס לממצאי האיכון.

במסגרת חובתה להבאת ראיות ולהוכחת האשמה, המאשימה הציגה לבית-המשפט ראיות נסיבתיות להוכחת אשמתו של הנאשם, שבהם אדון לפי האישומים המתוארים. תחילה ייערך דיון כללי הנוגע לראיות האיכון ו"עין הנץ", ולאחר מכן אתיחס ליישום הראיות לפי האישומים השונים.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה (עציר)

ב. דיון:

ראיות המאשימה להוכחת אשמת הנאשם בנויות מאיכונים רלוונטיים של מכשיר הטלפון הסלולארי אשר לפי הטענה היה ברשותו בזירת העבירה או במעבר אל תחומי האזור, בנהיגתו עם הרכב הגנוב, יחד עם צילומים מתוך מערכת "עין הנץ" שנטען כי הם מתעדים אותו ישוב מאחורי ההגה של הרכבים הגנובים בהגיעו אל המעבר.

בחנתי את ראיותיה של המאשימה ולהלן ממצאי העובדה:

(1). האם הנאשם עשה שימוש רלוונטי במכשיר הטלפון הסלולארי (שני מספרי מנוי שונים) נשוא ראיות האיכון:

(א). אני קובע כממצא עובדתי, שהנאשם נקשר לשימוש בטלפון סלולארי, שמספרו 050-3559903 באמצעות הראיות הבאות:

ראשית, הדבר נלמד מעדותו של אחיו, עבדאללה אבו קביטה (עמוד 9 שורה 19 והלאה), אשר העיד כי פנקס הטלפונים שנתפס ברשותו, ואשר בו נרשם השם "חליל" יחד עם מספר הטלפון הנ"ל, הינו מספר הטלפון של אחיו - הוא הנאשם.

אפנה בעניין זה אל המצוין בפנקס עצמו – ת/41, אשר נתפס בחיפוש בתאו של האח, לאחר שנחתם צו חיפוש כדין (ת/44, ת/40, ת/30).

האח העיד: "ש: מי עונה בדרך כלל שאתה מתקשר למספר הזה? ת: חליל (מצביע על הנאשם) (עמוד 10 שורות 30 – 31).

הסתבר כי העד מסר הודעה במשטרה, לפי תומו, שכל פשרה היה לברר למי שייך מספר הטלפון הנ"ל, ונוכח זאת והרושם הישיר הבלתי אמצעי שעשה העד בעדותו, לא מצאתי כל סיבה להימנע מקביעת ממצא של עובדה, שלפיו אכן הנאשם ביצע שימוש בטלפון הנ"ל.

שמתי לנגד עיני גם את נ/2, שהיא הודעתו של אחיו של הנאשם במשטרה, אשר נעדרת אזהרה המלמדת על קיומו של חשד כלפיו, ואת תהיות ב"כ הנאשם בסיכומיו בעניין זה (בעמוד 2

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

שורות 14 – 15) וכן את תשובת העד בהודעה, כי אינו מכיר את מספר הטלפון (052-5960612) אך דנים אנו במספר טלפון אחר, שאליו אתייחס בהמשך, וביחס אליו נקשר הנאשם בראיות אחרות. אני קובע, שאין כל סתירה בין אי ההכרות של העד את המספר הנוסף ובין העובדה כי הנאשם עשה שימוש גם במספר הנוסף – אח אינו חייב להכיר את כל מספרי הטלפון של אחיו, ועצם העובדה שאינו מכיר מספר פלוני אינה שוללת את המסקנה, כי הוא מכיר מספר אלמוני, במיוחד כאשר כפי שנראה הנאשם החליף את מספר המנוי האחר במועד מאוחר – 18.1.21 ויתכן שהאח לא עודכן.

ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כנגד נסיבות ביצוע החיפוש בתא המאסר של האח. אני מוכן להניח לצורך הדיון, שלא נמסר הסבר המניח את הדעת מדוע הפך אחיו של הנאשם להיות חשוד באופן שיקים עילה לחיפוש בתאו. ועדיין, בפניי צו חיפוש כדן, שהתבסס על החשד שהוצג בפני השופט שחתם עליו, שסומן במ/1 ולא הוצג בפני אותו מסמך במ/1 כדי לשלול את התשתית שעמדה בבסיס הצו באופן המאפשר לשקול את הטענה כי כלל לא הוצג חשד לכאורי.

לכך יש להוסיף את הראיות התומכות הנוספות, המלמדות, כי הנאשם נהג לבקר את אחיו אשר שהה מאחורי סורג ובריח (ת/27) (הנאשם בהודעתו במשטרה אישר כי הוא אכן ביקר אותו – ת/45 עמוד 7 שורה 138) **ואילו מת/23 ניתן ללמוד כי האח נהג להתקשר אל מספר הטלפון הנ"ל מתוך כתלי הכלא.**

יצוין, כי הנאשם בהודעתו במשטרה הכחיש קשר למספר המנוי דלעיל, אשר הוצג בפניו ואשר נרשם בפנקס הטלפון של אחיו (ת/45 עמוד 7 שורה 147). **ואולם, מעבר לרושם הישיר הבלתי אמצעי, הבלתי מהימן ובלתי אמין, שעשה הנאשם בעדותו אני קובע, כי מדובר בהכחשת כזב, שמטרתה להרחיק את עצמו מן הראיות שהוטחו בפניו, המסבכות אותו ואיני מקבל את טענתו.**

שנית, מדוח הפעולה מאת רס"מ משה תורכיה (ת/18) (ראו את עדותו – עמוד 19 שורה 11 והלאה) שבמסגרתו תאר את המרדף אחר הנאשם ואת מעצרו בנסיבות האישום הראשון, ניתן ללמוד כי לאחר המעצר **נתפס בכיסו של הנאשם טלפון סלולארי בצבע כחול/שחור עם מסך שבור**, שסומן מוצג מספר 1. מזיכרון דברים שסומן ת/20 התקבלה הבהרת השוטר, כי הוא זה שתפס את מכשיר הטלפון הסלולארי המדובר.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

היחידה החוקרת, אשר התחמשה בצו חיפוש וחדירה למכשיר הטלפון הסלולארי אשר נתפס ברשות הנאשם (ת/333) בדקה את תוכן המכשיר שנתפס ברשותו. אפנה בעניין זה אל הדוח (ת/35א) יחד עם עדותו של השוטר אלכס ריבקין (עמוד 11 שורה 12). הסתבר כי בטלפון שנתפס ברשות הנאשם **נמצאה תמונתו של הנאשם, אוחז במה שנחזה להיות נשק (ת/335) (לא יוחסה לו עבירה בעניין זה)**. תמונה זו הוצגה לנאשם בחקירתו ותגובתו הייתה: **"זה לא אני"** (הודעת יום 17.2.21 עמוד 5 שורה 99 – ת/45). ואולם, המעיין בתמונה המדוברת אינו יכול שלא להגיע למסקנה חדה, כי זהו הנאשם וכל הכחשה מצדו מחוררת את הגנתו.

תשובת כזב זו, שהיא בבחינת "אומרים כי אני, אינני אני...אז מי אני בכלל" (מתוך הסרט קונילמל) מחזקת את המסקנה שלפיה ניהל הנאשם **הגנת בדים**, בלתי מהימנה ובלתי אמינה, המבקשת להרחיק את עצמו ממספרי הטלפון הסלולאריים אשר קשרו אותו לביצוע העבירות.

(ב). אני קובע כממצא שהנאשם נקשר לשימוש בטלפון סלולארי, שמספרו 052-5960612

באמצעות הראיות הבאות:

ראשית, ממסמכים ת/28, ת/29, ת/43, ת/44 ניתן ללמוד, כי ממצאי המחת"ק על טלפון הנ"ל שנתפס ברשות הנאשם מלמדים, כי הוא ביצע שימוש **בשני מנויים**. תחילה ביצע שימוש במספר האחד 050-3559903 ובתאריך 18.1.21 החליפו במנוי השני שמספרו 052-5960612 (ת/43). ממצאים אלו לא נסתרו בחוות דעת נגדית או בדרך של חקירה נגדית.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

שנית, מעיון בממצאי בדיקת שיחות טלפון יוצאות (ת/44) ניתן ללמוד כי מספר מנוי הנ"ל 050-3559903, כשפי שקבעתי היה בשימוש הנאשם, **יוצר קשר טלפוני עם מנויים על שם שחאדה אבו קביטה ואניתיצאר אבו קביטה, שהם אביו ואמו של הנאשם וזאת בזמנים הרלוונטיים, ובתאריך 18.1.21 מוחלף המנוי שעמו יוצרים קשר למספר 052-5960612.**

כך, למשל, מציין מסמך זה את הרישום של מספר המינויים של אביו (719) ואמו של הנאשם (063), התקשרויות רבות, שוטפות, החל מה – 1.1.21 ועד ה – 28.1.21 עם אביו ואמו.

שלישית, המומחה, המהנדס רוני אברהמי, שאל עדותו אתיחס בהמשך, **קשר את שני המנויים לאותו מספר "ברזל" (IMEI) שנתפס ברשות הנאשם, ואישר כי גם במקרנו נעשה שימוש בשני מנויים על אותו מספר "ברזל" (עמוד 32 שורה 1 והלאה).**

(ג). מנגד לכל אלו מסר הנאשם עדותו בלתי מהימנה ובלתי אמינה המובילה לדחייתה:

הנאשם בהודעתו מתאריך 11.2.21 (ת/34) שורות 29 – 30, השיב כדלקמן: "ש: נתפס עליך טלפון. ת: זה לא שלי, מצאתי את זה ברמאללה". כך, תשובה סתמית, מבלי לספק הסבר לנתונים אשר הופקו מן הטלפון.

הוא הכחיש קשר לטלפון גם בהודעתו מתאריך 17.2.21 עמוד 5 שורה 89: "טלפון לא שלי" (ת/45), אך זאת כדי להרחיק את עצמו מן האמצעי ששימש אותו לביצוע העבירה ואשר נתפס ברשותו.

לדבריו, הוא אינו עושה שימוש בשני מספרי המנוי דלעיל, אלא מבצע שימוש בטלפון של אביו (ת/45 עמוד 6 שורה 108).

כאמור, לא נתן הסברים לממצאי הצילום שנמצאו בתוך המכשיר הסלולארי שנתפס ברשותו ועוד כהנה וכהנה.

נוכח הראיות, שפורטו לעיל והרושם הישיר הבלתי אמצעי שעשה נאשם בעדותו איני מקבל את הכחשתו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

אכן, כיצד ניתן לקבל את הסברו הסתמי, שטלפון שאותו מצא לטענתו ברמאללה, מוציא שיחות יוצאות ונכנסות למקורביו – תשובה שהיא בבחינת "גמלים פורחים באוויר".

(2). איכונים סולאריים - כללי:

בעניין זה העיד רוני אברהמי, שהינו מהנדס תקשורת ואלקטרוניקה, מומחה בתחום רשתות סולאריות ורדיו, אשר מוסר חוות דעת ומעיד בבתי-המשפט בתחום האיכונים ומערכות מידע והינו בעל ניסיון מקצועי רב בתחום עדותו (עמוד 26 שורה 23 והלאה).

לאחר שבחנתי במישרין את עדותו, ואת תוצרי חוות דעתו, ובהעדר חוות דעת מומחה נגדית, אני קובע, כי זהו מומחה מהימן, אמין, הפועל לפי כללים מקצועיים, מדעיים קפדניים, שמסר חוות דעת סדורה לאחר בדיקה ובקרה עצמאיים, אשר מסר חוות דעת ועדות זהירים ביותר, ללא שיש לו נגיעה אישית בתוצאות המשפט, המאפשרים לקבוע ממצאי עובדה בהתאם להם.

המומחה הגיש שתי חוות דעת, אשר סומנו ת/61 ו – ת/62 ביחס לאירועים שידונו בהמשך.

הפלטים שבהתאם להם מסר את חוות דעתו התקבלו מן החברות הסולאריות, דרך מחלקת הביטחון, בצורה מאובטחת (עמוד 27 שורה 10 והלאה, שורה 19 והלאה), ובהעדר טענה בעלת משקל, שלפיה מדובר בפלטים ערוכים, שעברו התערבות מחשובית או ידנית, אשר שבשה את מערך איסוף הנתונים הרגיל לפי נוהל העבודה הרגיל של אותן חברות (עמוד 29 שורה 9 והלאה), התוצאה היא שאני מקבל את הפלטים, אשר עמדו בבסיס חוות דעתו כראייה.

המומחה הסביר, כי הוא ערך את חוות דעתו לפי איכון שיחות סולאריות בדיעבד (עמוד 27 שורה 29 והלאה). מכשיר טלפון סולארי המבצע התקשרות, בין בדרך של שיחה יוצאת ובין בדרך של שיחה נכנסת, עם מכשיר טלפון סולארי אחר, מותיר רישום מחשב במערכת הסולארית של חברת הטלפון, שאליה הוא קשור והמעניקה לו שירות. רישום זה, מאתר את האתר הסולארי, שממנו יצאה השיחה, או שאליו נכנסה השיחה, כלומר את האנטנה אשר העניקה לו את השירות לביצוע השיחה.

בהתאם לכללים הנדסיים של רשת הרדיו ולתכנות המערכת הסולארית, בדרך כלל יקבל מנוי סולארי המבצע שימוש במכשיר הטלפון הסולארי, שירות מן האתר/אנטנה הסמוכה ביותר

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה (עציר)

למיקומו הגיאוגרפי. שירות זה מקבל רישום לפי מועד יצירת ההתקשרות במערכת המחשב של החברה הסלולארית, והוא נועד בעיקר לשם חיוב כספי, בקרה ובדיקת טיב השירות (עמוד 27 שורה 23).

רישום השיחה מתועד במערכת המחשב **בזמן אמת**, כלומר בעת שהמנוי מבצע את השיחה (עמוד 28 שורה 18).

בדרך כלל, אנטנה/אתר בנויה ממספר מגזרי רדיו (סקטורים) הפונים מהאנטנה לכיוונים שונים, כך שלעתים ניתן לקבוע, כי שיחת טלפון נקלטה במגזר פלוני של אותה אנטנה באופן המוביל למסקנה וודאית יותר בדבר מיקומו הגיאוגרפי של המכשיר הסלולארי בתחום הכיסוי של אותה אנטנה (עמוד 36 שורה 5 והלאה, עמוד 37 שורה 3 והלאה).

העד הסביר מדוע יתכן מצב דברים, שבו השיחה תיקלט דווקא באתר/אנטנה רחוקים גאוגרפית מאתר/אנטנה הקרובים אל המנוי, וזאת משום שהנדסת המערכת הסלולארית של החברה תכננה את אותו אתר רחוק להיות דומיננטי להענקת שירות לאותה סביבת שטח (עמוד 60 שורה 9 והלאה).

לפי עדותו, המערכת הסלולארית מאפשרת למחזיק טלפון סלולארי לעשות שימוש במספר מספר מנוי גם כאלה הקשורים לחברות סלולאריות שונות, וכך נעשה במקרה העומד בפנינו (עמוד 32 שורה 1).

העד הוליד את בית-המשפט בנבכי חוות דעתו, צעד אחר צעד, התייחס אל האיכוניס הרלוונטיים השונים, נשוא חוות דעתו, צלח את החקירה הנגדית, **והשתכנעתי שבכל מקום בו נרשם איכון שיחה באתר דומיננטי החולש על מיקום גאוגרפי, שלו הוא מעניק שירות, כי אכן ניתן להגיע למסקנה שהאוחז באותו מכשיר נכח ברמה גבוהה של סבירות בתחום הכיסוי של אותה אנטנה** (עמוד 34 שורה 16 והלאה). אכן, **אין מדובר בוודאות** והמומחה אישר זאת (עמוד 39 שורה 16 והלאה), אך בהחלט מדובר **ברמה גבוהה של סבירות** (עמוד 44 שורה 8 והלאה, עמוד 44 שורה 21 והלאה).

המומחה הסביר כיצד הוא ביצע בדיקה המזימה את החשש שמא נפלה תקלה במערכת הנוגעת לאיכוניס הרלוונטיים, באופן שיוביל לאיכון מכשיר טלפון סלולארי באתר/אנטנה רחוקה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

יותר מהאתר/אנטנה הקרובים, הדומיננטיים למקום הימצאותו, כגון שאתר/אנטנה קרובה/דימיננטית חוותה בעת הרלוונטית עומס חריג, אשר הוביל לזליגת השיחה לאתר/אנטנה רחוקה ופחות דומיננטית (עמוד 37 שורה 30 והלאה, עמוד 38 שורה 10 והלאה).

כאמור, **אני מקבל את חוות דעתו ואת עדותו כמהימנה ואמינה**, ולא מצאתי בחקירה הנגדית, (אף בעובדה שבדרך כלל העד מעיד מטעם המאשימה - עמוד 47 שורה 3 והלאה) **ובפרט בהעדר חוות דעת נגדית** כל סיבה של ממש, אשר תוביל לדחייתה.

התרשמתי, כי זהו עד מקצועי, זהיר, אשר מסר את חוות דעתו מבלי שנמסרו לו פרטי האירוע או פרטים נוספים, אשר מבצע את עבודת איסוף הנתונים באורח עצמאי ומוסר את חוות דעתו בהעדר כל פניות או נגיעה לאירוע עצמו, לאחר בדיקה ובקרה קפדניים (עמוד 49 שורה 24 והלאה).

זהו עד אשר מכיר את האתרים המדוברים באופן אישי, ישיר, שאינו מותיר את הדיון בעניין זה לרמה התיאורטית בלבד, על אף שבמקרה נשוא חוות דעתו הוא לא ניגש באופן מיוחד לבדוק את האתרים המדוברים ובנסיבות תיק זה איני מוצא בכך פגם (עמוד 65 שורה 27, עמוד 69 שורה 31).

התרשמתי, כי העד לא יציין בחוות דעתו עובדות ונתונים בלתי בדוקים, אלא שהוא דק פורתא קלה כחמורה (עמוד 66 שורה 11).

ודוק: אין ספק, גם אליבא דהמומחה, כי האיכון אינו מלמד, כי אותו מכשיר סלולארי היה **בצמידות** לאתר/אנטנה המדוברת, ויתכן בהחלט שהמנוי היה מרוחק משם, או בסביבה סמוכה, **אך יש לזכור כי בתיק שבפניי נתון זה אינו עומד בבדידותו**, והוא תמיד כפוף להסבריו של הנאשם, ביחס לשאלה מה עשה בעת הרלוונטית במקום הכיסוי של אותו אתר/אנטנה או אלו הסמוכים אליהם – אם ימסור הסבר אחר – יתכן בהחלט שהערך הראייתי של ראייה זו יוביל למסקנה שמשקלה נמוך. אך מנגד, אם הנאשם אינו מוסר הסבר, או שטוען שהיה במקום מרוחק מאוד מסביבת האיכון, יהפוך האיכון לראייה בעלת משקל המנקבת את בלון גרסתו **ואפשרות ראייתית אחרונה זו היא שהתקיימה במקרנו**.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

איכון של מכשיר טלפון סלולארי מהווה ראייה נסיבתית בעלת משקל שבכוחה להוכיח את מיקומו של מי שמחזיק בו ועושה בו שימוש, במקום הכיסוי של האתר/אנטנה שבו נקלטה השיחה וראייה זו הוכרה בפסיקת בית-המשפט העליון כראייה נסיבתית טובה. ראו: ע"פ 10049/08 אבו עזא נגד מדינת ישראל (23.8.12): ע"פ 411/04 טטרו נגד מדינת ישראל (9.1.06): ע"פ 10365/08 אלעיסאווי נגד מדינת ישראל (7.3.11): ע"פ 3/10 רפי אוחנה נגד מדינת ישראל (27.12.12): ע"פ 9372/03 ויזל נגד מדינת ישראל, פ"ד נט (1) 745: מ"ח 8093/04 קסטל נגד מדינת ישראל (28.5.12).

כאמור, ברור לכל, כי טיבה של ראייה זו הינו תלוי זירת המחלוקת, שאותה פורש הנאשם במשפט, כך שאם מעניק הנאשם הסבר סביר להימצאותו בתחום הכיסוי של אותו אתר, כגון שמקום מגוריו בסמוך, תאבד אותה ראיית איכון מכוחה. ואולם, אם אוכן הנאשם במקום או בעיר פלונית והוא אינו מעניק הסבר להימצאותו באותה עיר (במיוחד כפי מצב הדברים במקרנו, כאשר מדובר במי שמקום מגוריו בתחומי האזור) הופכת הראייה הנסיבתית לראייה בעלת משקל המנקבת את תזת הגנתו, במיוחד כאשר הנאשם מרחיק את עצמו משימוש באותם מספרי מנוי מדוברים.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

(3). מערכת "עין הנץ" - כללי:

זוהי מערכת משטרתית הרשומה במאגר המידע לפי החוק, הכוללת פריסה של מצלמות אבטחה הממוקמות באתרים שונים, המצלמות את שטחי הכיסוי שלהן באופן שוטף, המשדרות את הנצפה בהן למרכז בקרה מחשובי - התיעוד המצולם נשמר, נאגר, ומאפשר שליפה ראייתית, רלוונטית, לפי שאילתות הנוגעות לזמן, מקום, מספר רישוי של כלי רכב וכיו"ב.

באופן כללי, הנאשם נקשר לביצוע העבירות דרך מערכת "עין הנץ", אשר צילמה אותו במעבר חשמונאים אל תחומי האזור, שם היא ממוקמת.

זוהי מערכת חדשה, שלמיטב הדעת והבדיקה טרם עברה ליבון מעמיק של הערכאות המשפטיות הדיוניות, ולכן אביא את עיקרי חוות דעת המומחה ליאור אילן, אשר העיד ביחס אליה (ת/63).

כעולה מחוות דעת המומחה ומעדותו במשפט, זוהי מערכת המצלמת רכבים באופן שוטף, כפי שהסביר בעדותו כדלקמן (עמוד 90 שורה 8 והלאה):

העד עובד במשטרת ישראל שנים רבות ומשנת 2014 הינו ראש צוות פיתוח תשתיות. בתוך כך, הקים העד את כל התשתיות של פרויקט "עין הנץ" (עמוד 90 שורה 9 והלאה).

הוא הסביר כיצד פועלת מערכת המצלמות, אשר מצלמת כל רכב העובר בתחום הכיסוי של המצלמה, עם לוחית הזיהוי שלו, על נהגו - התמונות עוברות למערכת המחשב המרכזית של משטרת ישראל, ומשם יכולים בעלי סמכויות שהוגדרו לשלוף את הנתונים לפי שאילתות שונות (עמוד 91 שורה 9 והלאה - סעיף 3 לחוות דעתו).

העד חיווה דעה, כי מדובר במערכת אמינה, מאובטחת ומבוקרת (עמוד 91 שורה 23 והלאה).

המערכת מתעדת באופן שוטף כל רכב, שעובר בטווח קליטתה של המצלמה המכוונת, על נהגו, וזאת בלא קשר לשאלה האם מדובר בחשד לעבירה אם לאו. כך נעשה באופן שגרתי. הנתונים נאגרים, מאוחסנים בדרך קבע ובלא מגע יד אדם (עמוד 91 שורה 29 והלאה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה (עציר)

המצלמות מתכילות לתאריך ושעה **באופן אוטומטי** מול שדרת שרתים מאובטחת והשירות הישיר לאחזקת המצלמות מבוצע באמצעות משטרת ישראל (עמוד 93 שורה 13 והלאה).

צילום הרכב **נחתם בזמן** והדבר נעשה אוטומטית, מידית וסימולטנית, ובה בעת הנתון מועבר מידית למערכת מחשב מרכזית (עמוד 96 שורה 7 והלאה).

הנתונים שנאגרו במערכת זמינים לשליפה לרשות חוקרי התחנות לפי הרשאות שניתנות להם. הם רשאים לשלוף את הנתונים לצרכים רלוונטיים של החקירות (עמוד 99 שורה 21 והלאה, שורה 32 והלאה, עמוד 100 שורה 14 והלאה).

העד הנפיק בעצמו את הצילומים שידונו בהמשך, והוא בדק את מערכת התע"צ המדוברת, שאלה צורפו התמונות, שנטען כי הנאשם מופיע בהן (עמוד 95 שורה 6 והלאה).

לאחר שבחנתי את עדותו, באתי אל המסקנה, כי מדובר בעד מומחה, מהימן ואמין, המכיר את מערכת "עין הנץ" על בוריה, המאפשר לקבוע ממצאי עובדה לפי עדותו, וכי לא נפל כל רבב טכני במערכת התצלומים שהונפקו, שהוגשו כראיות בתיק זה ואשר ידונו בהמשך.

ועדיין, נוכח טענות ב"כ הנאשם בסיכומיו, אשר הפנה לעתירה לבג"צ שהוגשה בעניין זה, יש לדון בשאלת החוקיות והקבילות של הראיות המצולמות.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

(4). חוקיות וקבילות הראיות המצולמות מתוך מערכת "עין הנץ":

בטרם דיון, כהערה מקדימה, אציין, כי השאלה החוקתית הנוגעת להפעלת מערכת "עין הנץ" תלויה ועומדת להכרעה בבית-המשפט העליון במסגרת בג"צ 641/21 האגודה לזכויות האזרח נגד משטרת ישראל, והמאשימה צירפה לסיכומיה את עמדת המדינה במסגרת אותה עתירה. אף הנאשם עשה כן מצדו והפנה אל אותה עתירה. בהחלטה מקדמית, לא מצאתי להיענות לבקשת הנאשם להמתין עם הכרעת-דין זו עד אשר יימסר פסק-הדין במסגרת אותה עתירה, משום שכפי שיבואר בהמשך, איני סבור שיש להניח את עניינו של נאשם עצור (הגם שהורשע ביחס לאישום הראשון), במיוחד בנסיבות תיק זה, עד אשר תימסר עמדת בית-המשפט העליון ומעבר לכך, גם אם אניח לצורך הדיון בלבד, לטובת הנאשם, כי העתירה תתקבל, אין כל קשר הכרחי בין קבלת הטענות ובין היכולת לבצע שימוש בראיות במסגרת ההליך הפלילי שבפניי וזאת שוב אף אם אניח, לצורך הדיון בלבד, כי נפל כאן פגם חוקי כזה או אחר, אלא שעדיין יש לבחון את מצב הדברים כפי הנחיית בית-המשפט העליון (ראו: ע"פ 5121/91 יששכרוב נגד התובע הצבאי הראשי 4.5.06: ע"פ 4988/08 פרחי נגד מדינת ישראל, פ"ד מה (1) 626: רע"פ 10141/09 בן חיים נגד מדינת ישראל (20.7.09): ע"פ 6144/10 גטצאו נגד מדינת ישראל (10.4.13): בש"פ 1758/20 אוריך נגד מדינת ישראל (26.1.21) ועוד.

והערה מקדימה נוספת: בחנתי את הטענות העומדות לדיון בעניין זה גם לאור הלכת בית-המשפט העליון, זו שנקבעה בדנ"פ 5387/20 רפי רותם נגד מדינת ישראל (15.12.21) בדבר האכסניה הראויה לבחינתן, ואיני סבור, כי זהו המקרה המתאים להיענות לבקשות ב"כ הנאשם, שלפיהן בית-משפט זה יכריז על אי חוקיות השימוש במערכת "עין הנץ", ככלי חקירתי, שהרי אין לומר כי התקיימו יסודותיה של ההגנה מן הצדק לפי סעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי, כפי שמצאה ביטוי בפסיקת בית-המשפט העליון (ע"פ 2910/94 יפת נגד מדינת ישראל, פ"ד נ (2) 221: ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נגד בורוביץ, פ"ד נט (6) 776 ואח') והכל מן הנימוקים המפורטים בהכרעת-דין זו.

בחנתי את הטענות העקרוניות של הנאשם, אשר הפנה אל הטענות שהוצגו במסגרת העתירה לבג"צ דלעיל, אותן הגדיר "כבדות משקל", ושלפיהן השימוש בתצלומים שהופקו ממערכת "עין הנץ" אינו חוקי, משום שהמאשימה פועלת בדרך חקירתית זו בהעדר סמכות חוקית, תוך פגיעה בלתי מדתית בפרטיות ותוך כדי ביצוע פעולת שיטור, שהיא הלכה למעשה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה (עציר)

חיפוש, בלא צו שיפוטי ובאתי אל המסקנה, כי יש לדחות את הטענות ולקבל את הראיות ואת התצלומים שהונפקו מן המערכת כראיות קבילות המשפט.

ואלו נימוקיי ביחס לכלל הטיעונים:

(א). ראשית, לשאלת הסמכות החוקית להפעלת המערכת:

למשטרת ישראל שיקול דעת רחב ביותר ביחס לאופנים ולשיטות, שבהם היא נוקטת בכדי למלא את דרישות הסמכות שבדין לחשיפת עבירות ועבריינים, לקראת חקר האמת ולשם מיצוי הדין עם עבריינים.

סעיף 3 לפקודת המשטרה מפרט את תפקידה של משטרת ישראל ואת סמכויותיה: "משטרת ישראל תעסוק במניעת עבירות ובגילוי, בתפיסת עבריינים ובתביעתם לדין...בקיום הסדר הציבורי ובטחון הנפש והרכוש". סעיף 5 לפקודה הנ"ל מוסיף ומרחיב את סמכויותיה השונות של משטרת ישראל.

לסמכות מרכזית זו נלוות סמכויות משנה רבות, העטופות בשיקול דעת רחב מאוד כיצד על משטרת ישראל למלא את התפקיד שאותו הניח המחוקק לפתחה.

אכן, בית-המשפט העליון מילא את הסעיפים הללו תוכן בהכירו בקיומו של שיקול הדעת המקצועי הרחב של משטרת ישראל. בבג"צ 7839/19 פלוני נגד מדינת ישראל (19.10.20) נקבע: "במסגרת תפקידה ואחריותה...מסור למשטרת ישראל שיקול דעת מקצועי רחב, בין היתר באשר לדרכי המימוש של סמכותה ואחריותה זו...".

בנוסף, אני סבור שבמסגרת תיק זה פעלה משטרת ישראל בדיוק כפי שמורה לה סעיף 59 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב – 1982, כלומר: "נודע למשטרה על ביצוע עבירה...תפתח בחקירה...". וכפי שיפורט, משטרת ישראל פתחה בחקירה והשתמשה בה תוך שימוש בכלים חקירתיים, ובראשם מערכת "עין הנץ" והיא עשתה זאת כדין.

לדעתי הצנועה, כשם שאין דבר חקיקה, אשר הסמיך את משטרת להפעיל את יחידות העוקבים השונות, העומדות לרשותה, כך גם לא נדרש דבר חקיקה המסמיך אותה להפעיל את

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

"יחידת העיקוב" של מערכת המצלמות המכונה "עין הנץ", ועוד כהנה וכהנה שיטות חקירה בהן היא עושה שימוש יום-יומי בלא דבר חקיקה מפורש.

אכן, לדוגמא, בסעיף 27א לפקודת התעבורה (נוסח חדש) נקבעה הוראה בדבר קבילות הצילום של מצלמה המופעלת באופן אוטומטי, בתנאים המפורטים שם, בכל הקשור לדיון בעבירות תעבורה, אך אין קיומו של סעיף זה מוציא את קבילותם של תוצרי מערכת "עין הנץ", ואיני סבור כי יש לומר כי סעיף 27א הינו דוגמא לכך, שיש להסדיר ראיות שכאלה בהכרח בדבר חקיקה ראשית. סעיף 27א נועד לתעד עבירות תעבורה, מהירות גבוהה וכיו"ב, ואילו מערכת עין הנץ מסתפקת בתיעוד הרכב על נהגו. התוצרים במקרה העומד בפניי, התקבלו בהתאם לדיני הראיות, ומשעה שלוו בתעודת עובד ציבור בהתאם לסעיף 23 לפקודת הראיות, יחד עם עדותו וחוות דעתו האמינה והמהימנה של המומחה, הרי שהראיות הצילומיות מדברות בעד עצמן והן אינן דורשות עד שיתווך אותן לבית-המשפט כדי להסיק מסקנות מתוך תוכן.

איני מוצא מקום עקרוני לאבחנה בין מצלמות "עין הנץ" המוצבות במקום קבוע והצופות אל המתחם הציבורי, ובין מצב דברים שבמסגרתן מציבה המשטרה שוטר בשר ודם באותו אתר, תצפיתן, המביט אל כיוון הנסיעה והמתעד את שרואות עיניו בפנקס שבידו. **מצלמת רחוב היא למעשה עינו האלקטרונית של שוטר בשר ודם.** כשם שהמשטרה רשאית להציב שוטר המפקח על המתחם הציבורי בלא צו שיפוטי, או בלא הסמכה חוקית מיוחדת מעבר לסמכות הכללית דלעיל, כדי למלא את האחריות שהציב בפניה המחוקק, כך היא זכאית לעשות ביחס למצלמות הרחוב, וכשם שאותו שוטר זכאי לשאת **מצלמת גוף** המתעדת את פעילותו כך רשאית משטרת ישראל להציב "מצלמת גוף קבועה".

איני סבור, כי שוטר בשר ודם אמור לעצום את עיניו מפני פשע המתבצע לנגד עיניו, לחוש עם עיניים עצומות אל בית-המשפט, להתחמש בצו שיפוטי, **ומערכת "עין הנץ" אינה אלא עיניים טכנולוגיות המחליפות את העין האנושית – הא ותו לאו.**

פסיקת בתי-המשפט קבעה לא אחת, כי על משטרת ישראל לתעד בדרכים הטובות ביותר את פעולות החקירה שלה. לעתים רבות, קבעו בתי-המשפט, שפגם בתיעוד מוביל למסקנה בדבר מחדל חקירתי ובדרך זו לזיכוי נאשמים. והנה עתה, כאשר משטרת ישראל פעלה תחת הנחיית בתי-המשפט **ודאגה לתיעוד טוב יותר של מעשה העבריינות,** תוך ייעול המערכת

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

הראייתית – האם עתה נבוא עימם חשבון נוכח דרישה שבת-המשפט הציבו בפניה לתיעוד מרבי ?

הצבת מערכת "עין הנץ" בידי משטרת ישראל, נעשתה לתכלית ראויה, לחשיפת עבריינות - יש בה כדי להרתיע את היחיד ואת הרבים ולהשרות תחושת ביטחון כללית לאזרח. למרות שבהחלט יש לתת את הדעת לשאלות שונות של אבטחת מידע, סמכות שימוש בנתונים המתועדים שנאספו, פרק הזמן שבו משטרת ישראל מאחסנת את הנתונים, בפרט כאשר מדובר גם בעוברי אורח תמי דרך הנוהגים בכביש, ועוד כהנה וכהנה (ואפנה אל האמור בתקנות הגנת הפרטיות (אבטחת מידע) תשע"ז – 2017), הרי שהנאשם לא הניח תשתית ראייתית המובילה למסקנה, כי מדובר במערכת פרוצה, נעדרת ביקורת ובקרה המעוררת חשש משמעותי לפגיעה בפרטיותם של כאלה, שאין נגדם כל חשד לביצוע עבריינות. ולהיפך – התרשמתי מעדותו של המומחה הנ"ל שמדובר במערכת מאובטחת, המתנהלת בהתאם לכללי מנהל ובקרה סבירים, שיש תקופה מרבית (הגם שלא נקב בה מטעמים חקירתיים מובנים) שבמסגרתה נשמרים הנתונים במערכות הממוחשבות.

בעולם הטכנולוגי שבו אנו חיים, כאשר כל אדם אוהז בידו מכשיר טלפון סלולארי המאפשר לו לתעד את המרחב הציבורי, והוא עושה כן בלא להידרש לסיבה או להנמקה, אין זה מוצדק להחיל כללים מיוחדים דווקא על משטרת ישראל, המציבה מצלמות במרחב הציבורי במטרה לחשוף עבריינות.

כאמור, לטעמי, משטרת ישראל הפעילה את מערכת "עין הנץ" בתיק העומד בפניי במסגרת סמכויותיה כדין ובלא צורך בקבלת צו שיפוטי מקדים לשליפת הנתונים המצולמים אשר שימושו להוכחת העבירות שאותן ביצע הנאשם ולפיקח הראיות המצולמות קבילות מטעם זה.

(ב). שנית, לעניין הפגיעה בפרטיות ולשאלת החיפוש:

אני סבור שמערכת "עין הנץ", בנסיבות תיק זה, אינה בבחינת מעשה חקירתי של חיפוש בלתי חוקי, אשר הצריך צו שיפוטי מקדים, ופרטיותו של הנאשם, ויתרת זכויותיו החוקיות לא נפגעו כלל ועיקר.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א 1981 קובע בסעיף 1(3), כי פגיעה בפרטיות הינה צילומו של אדם "כשהוא ברשות היחיד". הנאשם צולם ברשות הרבים, ולפיכך לשון החוק מבארת, כי פרטיותו לא נפגעה.

לצורך הדיון, ולצורך הדיון בלבד, אם הנאשם טוען כי האדם שמצולם בתוך רכבו הפרטי צולם בגדר רשות הפרט, ולפיכך נפגעת פרטיותו, יש להשיב לו, כי **דובר ברכבים גנובים, שאינם בבעלותו של הנאשם ולפי הטענה בכתב-האישום הוא נהג ברכבים גנובים.**

אין ספק, שלא ניתן לקבל את טענתו של גנב רכב, כי הוא זכאי לפרטיות בתוך אותם רכבים שגנב, משום שלאחר שנגנבו הפכו הם לפתע לרכושו הפרטי, קניינו, שביחס אליו הוא זכאי להגנות חוקתיות.

אכן, הנימוק המרכזי המוביל לדחיית טענתו של הנאשם, שלפיה מערכת "עין הנץ" פגעה בפרטיותו, הוא שבנסיבות אלו, **אין הנאשם זכאי לקיומה של צפייה סבירה סובייקטיבית ואובייקטיבית, הראויה להיות מוגנת כדין לפרטיות בתוך הרכב שנגנב על-ידו, ומערכת "עין הנץ", והראיות שהונפקו ממנה אינם בבחינת עריכת חיפוש פיסי משטרתי בתוך ביתו או רכבו של אדם הדורשת צו שיפוטי כדין.**

הניתן בכלל לשקול ברצינות את טענתו זו של גנב רכבים, הנוהג ברכב שזה עתה גנב מבעליו החוקי, כלפי משטרת ישראל – **אנא הימנעו מפגיעה בפרטיותי בתוך הרכב הגנוב ?** הרי טענה שכזו הינה אבסורד בריבוע ושמא נקבל את טענתו של מי אשר פורץ לביתו של אחר, והוא מבקש כי לא יצולם בתוך אותו הבית, בבחינת הבית הנפרץ הפך עבור הפורץ להיות מבצרו הפרטי ?

מעבר לכך : **הנאשם טוען כי הוא אינו האדם המצוי בתוך הרכבים הגנובים, ולכן מוקשה לקבל את טענתו העובדתית המכילה סתירה פנימית, בבחינת אחיזה בחבל בשני ראשיו : מחד, איני האדם הנצפה להיות בתוך הרכבים הגנובים, ומאידך אם אני האדם הרי שפרטיותי נפגעה. אם הנאשם טוען כי הוא אינו האדם הנצפה להיות בתוך הרכבים הגנובים, מה לו כי יטען להגנה החוקתית של אותו אדם אחר, אלמוני, ומה לו כי ידאג לזכותו החוקתית של אותו גנב רכב אלמוני מבחינתו וזכותו של הציבור האחר, תמים הדרך.**

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

גנב רכב, הנוהג ברכב שאותו גנב, אינו זכאי לצפות להגנה חוקתית על זכויותיו לפרטיות, בתוך הרכב הגנוב, וכל טענה אחרת בעניין זה צורמת את האוזן וממליחה את העין.

למיטב ידיעתי בית-המשפט העליון טרם נתן דעתו ביחס לסוגיה וכאמור העתירה לבג"צ תלויה ועמדת, אך השאלה העקרונית הדנה בחוקיות השימוש במצלמות רחוב דוגמת מערכת "עין הנץ", ומקרים דומים לכך, נדונה בשיטת משפט זרה:

בפסק-הדין של בית-המשפט העליון בארה"ב 460 u.s 276 united states v knots דן בית-המשפט העליון בשאלה האם רשאית המשטרה להצמיד לרכבו של החשוד בפלילים, שנטען כי סחר בסמים, מתקן איתור GPS, המאפשר לעקוב אחר נסיעותיו, אשר אפשר את המעקב האנושי של המשטרה והשלים אותו, וזאת בלא צו שיפוטי מקדים המתיר לה לעשות כן.

הנאשם טען, כי מהלך שכזה עומד בסתירה לחוקה הקובעת, כי חיפוש ותפיסה ייערכו בצו שיפוטי המתיר למשטרה לעשות כן.

נקבע כי אדם הנוהג ברכב בצירי התנועה נעדר כל צפייה סבירה לפרטיות, משום שתנועתו מנקודה אחת לאחרת חשופה לכלל, וביחס לטענה כי מהלך חקירתו זה הינו, למעשה, חיפוש בלתי חוקי, הפנה בית-המשפט העליון אל העובדה שרוב המעקב היה ברובו מעקב אנושי בידי שוטרים, אשר נסעו אחר הרכב וצפו בו, ואילו מתקן ה-GPS היה הליך משלים לאותו מעקב. מכשיר ה-GPS לא אסף מידע **מתוך הרכב**. לפיכך, בית-המשפט העליון אישר את קבילות הראייה.

אני סבור, שאם כך, הם פני הדברים ביחס למקרה זה, הרי שמקל וחומר יש לגזור למקרה העומד בפנינו ולאשר את הראייה הצילומית.

באוסטרליה אין החוק דורש צו שיפוטי מקדים כדי לאפשר את קבלת הראיות הצילומיות המופקות ממצלמות הדרך, דוגמת "עין הנץ". ראו בעניין זה: telecommunication interception and access act 1979.

אכן, קיימות פסיקות שונות, שמצאו את הראיות המצולמות הללו בלתי קבילות - במקרים שונים - כגון מקרים שבהם נדרשו הצילומים להוכחת הפרות כללים הנוגעים להתנהגות

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה (עציר)

אנשים שחלו בקורונה ונדרשו להימצא בביתם, וזאת משום שנמצא כי יש במהלך שכזה פגיעה בזכויות יסוד, וגם במקרים נוספים (כגון- **r v the chief of wales police (2020) court of appeal 1058 – 210**). **בית הדין האירופי** שקבע כי הדירקטיבה המתירה שימוש במצלמות רחוב לשם הוכחת אשמה הנוגע לחולי קורונה מפרי סגרים אינה תקפה (ראו: **digital rights (Ireland v minister for communications (2014) e.c.r 238**). ואולם, פסיקה המתייחסת לאפשרות לבצע שימוש בחומרים המצולמים מתוך מצלמות הרחוב, לשם חשיפת מפגעי טרור אושרה כחוקית למרות טענה לפגיעה חוקתית בזכויות ראו: **la quadrature and others (2020) ecli e.u 791**).

בארה"ב (united states v toggle (7th cir 2021) f3d) דן בית-המשפט לערעורים בשאלה המשפטית **האם רשאית המשטרה להתקין מצלמות רחוב הצופות אל השטח הציבורי**, וגם כאלו המופנות לכיוון ביתו של אדם החשוד בפלילים, ולהנפיק מהם ראיות וזאת בלא צו שיפוטי.

דובר בנאשם אשר הואשם בעבירות של סחר בסמים. בעת החקירה, המשטרה התקינה במשך 18 חודשים מצלמות אשר צפו אל עבר ביתו ותעדו את המפגשים שניהל ואת האנשים אשר הגיעו לביתו במטרה לדלות ראיות לסחר בסמים וזאת בלא קיומו של צו שיפוטי מקדמים.

בית-המשפט אישר את הראיות שהושגו ודחה את בקשתו לפסול אותן, משום שהמצלמות תעדו אירועים החשופים לעין כל, בשטח הציבורי, שכל צופה מן הצד יכול לראות, ולפיכך אין לנאשם צפייה סבירה לפרטיות והמשטרה אינה נדרשת לצו שיפוטי כשם שהייתה נדרשת לו אילו היה מתבצע חיפוש בתוך ביתו.

בית-המשפט העליון הסתמך על מבחן קודם שנקבע על-ידו (**katz v united states 389 u.s**) (347) אשר קבע את מבחן הצפייה הסבירה לפרטיות וכזו שהציבור מוכן להגן עליה - "whether a person has exhibited an actual subjective expectation of privacy".

נקבע, כי התיקון הרביעי לחוקה אינו מגן על תנועות הנאשם במרחב הציבורי. בית-המשפט דחה את טענת הנאשם, כי הצבת המצלמות המופנות אל ביתו, משמעה חיפוש שאותו ביצעה המשטרה בתוך ביתו. בית-המשפט העליון קבע כי אין בפנינו **חיפוש פיסי** הנעשה בתוך דירתו

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

ולפיכך אין הצבת המצלמות דורשת צו שיפוטי. יצוין, כי בתאריך 18.10.21 הוגשה עתירה אל בית-המשפט העליון של ארה"ב לבחון את השאלה המשפטית, אך טרם נמסרה החלטה בנדון.

ברע"פ 1492/19 דוד מזרחי נגד מדינת ישראל (16.4.20) דן בית-המשפט העליון בהרשעתו של נאשם בבית-המשפט המחוזי, לאחר שזוכה בבית-המשפט לעניינים מקומיים, אשר התבססה, בין השאר על שאלת הקבילות של מצלמות דרך, אשר הייתה אחת הראיות הצילומיות להרשעתו. למרות שבית-המשפט העליון קבע, כי הוא אינו מתייחס לשאלה העקרונית, נקבע, שאין להתערב בקביעת בית-המשפט המחוזי, כדלקמן: "יתר על כן, בית משפט קמא קבע כי אין פגיעה בפרטיות, וגם לו יש פגיעה בפרטיות, היא מידתית ולתכלית ראויה. בית משפט קמא לא מצא לנכון לפסול את הראיה (הסרטון). על בסיס קביעות אלו של בית משפט קמא בעניין דבריו של המבקש בנוגע לאופן חנייתו וקבילות הסרטון, הורשע המבקש. מבלי להכריע בשאלת הסמכות ואופן השימוש בה שמעלה המבקש, הרי שאין עילה להתערב".

אין חולק, שחיים אנו בעולם שבו מסרו בני האדם ביודעין או שלא ביודעין, בהסכמה מודעת או בהסכמה מכללא, חלק ניכר מפרטיותם לטובת מזבח הקדמה. רחובות העיר מרושתים במצלמות אבטחה, המתעדות את צעדינו, מאפשרות לדעת היכן פסענו, עם מי היינו, לאן פנינו מועדות, מה עשינו, מאפשרות התבוננות ישירה במעשנו, יתכן אל תוך תכתובות הטלפון הסלולארי שאותם אנו מנהלים, מתעדות אותנו מושכים כסף במכשירים האוטומטיים, מצלמות חכמות מזהות את פנינו ותוכלנה לזהות אותנו, מכשירים אחרים מתעדים את הרכישות הכספיות שביצענו, מכשירי איכון המותקנים ביישומים שונים שבמכשירי הטלפון הסלולאריים משדרים את מיקומנו בכל עת ומלמדים להיכן אנו נוהגים ומה מעשינו. הנה כי כן, האדם הטכנולוגי, המבקש ליהנות מפירות הקדמה מוסר עוד ועוד קטעים מפרטיותו. במהלך 24 שעות היממה משאיר האדם הטכנולוגי רסיסים של ראיות במרחבי המרשתת - טביעות אצבע רבות המלמדות על מעשיו: מתי נס את שנתו, מהי השעה בה התעורר בבוקר, לאיזה אתר חדשותי התחבר כדי להתעדכן בדבר חדשות היום, מתי הניע את רכבו בדרכו לעבודתו, מה היה מסלול הנסיעה שלו, היכן עצר, מה רכש, כיצד שילם, במה התעניין, מה אכל לארוחת הבוקר. בדרכו הוא מצולם ומתועד, המידע על רכבו נאסף בידי רשות עירונית המבקשת לייצר מרחב של "עיר חכמה", היא יודעת מה הייתה צריכת החשמל שלו, כמה מים צרך, האם שהה בביתו, כמה אשפה השליך (חיישני אשפה). כל יישומון שהופעל משגר מידע

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה (עציר)

רב לבעליו, הן ביחס למיקומו של אותו אדם והן ביחס לתחומי העניין שלו. בהחלט ניתן לאסוף תכנים ותעבורה אינטרנטית בין בני האדם ועוד כהנה וכהנה.

לא קשה לשער לאן פנינו מועדות, בעת שכל פעולה אנושית מתועדת, נאספת, מנותחת, נשמרת, הן בידי הרשויות והן בידי חברות פרטיות, אך נראה כי אין להשיב את הגלגל לאחור וזאת למרות שבהחלט מתגנב חשש ללב מפני זליגת מידע, העדר ביקורת מתאימה ושימוש בו לרעה.

ואולם, המקרה העומד בפניי, אשר דן בצילומים שהונפקו ממערכת "עין הנץ" כדי לתעד מעשה פשע ברכב גנוב אינו מעורר את אותן שאלות רוחביות נכבדות הנוגעות לפרטיות, משום שגנב רכב כלל אינו זכאי להיבנות מהן בהעדרו של אינטרס לגיטימי בר-הגנה כדין.

על כן, אני קובע כי הראיות הצילומיות שהונפקו ממערכת "עין הנץ" קבילות כראייה במשפט זה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

(5). ראיית "עין הנץ" – יישום במקרנו:

לאחר שבחנתי את עדותו של העד המומחה אשר העיד ביחס למערכת "עין הנץ" באופן ישיר ובלתי אמצעי, באתי אל המסקנה, כי מדובר במערכת ייחודית, המאפשרת לקבוע ממצאי עובדה על פיה. כלומר, שמדובר בתצלום המתעד אירוע אמת שמשויך לזמן ומקום אמתיים, המאפשר לקבוע ממצא של עובדה בהתאם לנצפה בו.

ניתן להביט אל דמותו של הנאשם תוך התבוננות במסכת הצילומים (ת/36) ולהגיע למסקנות ישירות. אכן, בית-המשפט בהחלט רשאי לעשות כן בכוחות עצמו ולהסיק מסקנות תוך שימוש בחושיו. ראו בעניין זה:

ע"פ 6864/03 מיכה ("פפה") רוקנשטיין נגד מדינת ישראל פ"ד נח(4) 657 (2004):

"בסוגיה זו של זיהוי על-פי תמונות תוך השוואה למראה פניו של נאשם כבר נקבע כי "כעיקרון אין על בית המשפט להתנזר מהתרשמות ישירה, בהשוואה בין תמונה (או תמונות) של הנאשם לדמות הנאשם העומד לפניו, ואין בדרך זו של קבלת ראיה משום פסול. שאלת משקלו של זיהוי אשר כזה הינה פועל יוצא של מכלול הנסיבות במקרה הספציפי (ובכלל זה: **חלוף הזמן מאז צולמו התמונות, איכותן, ושינויים שחלו בפניו של הנאשם**)" (ע"פ 347/88 דמיאניוק נגד מדינת ישראל, פ"ד מ"ז 4 221, בעמ' 330). דברים אלה נכונים לא רק ביחס להליכים המתקיימים בפני הערכאה הדיונית, אלא גם בפני ערכאת הערעור, וכך נהג בית-משפט זה בע"פ 508/89 רובין נגד מדינת ישראל [9], בעמ' 343. אותה הלכה אומצה גם בע"פ 2653/98 בן דוד נגד מדינת ישראל, פ"ד נב (4) 529 שם הודגש (ראו בעמ' 539) כי בבצעו זיהוי על-פי טביעת עינו אין בית-המשפט הופך לעד, הואיל וכל אשר הוא עושה מצטמצם להתרשמות באמצעות חושו מהראיות החפציות שהובאו בפניו".

וכן: ע"פ 3151/08 יוסי דוידוב נגד מדינת ישראל (26.05.2010):

"נקבע בעבר כי בית המשפט רשאי להתרשם מסרט וידאו ולקבוע על סמך מראה עיניו האם הנאשם שבפניו הוא האדם בסרט הוידאו"

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

וכן: ע"פ 602/06 אשר אברהם נגד מדינת ישראל (22.01.2007):

"התרשמותו של בית המשפט ממראה עיניו הוא אחד "מכלי עבודה" החשובים העומדים לרשותו, והיא נדבך חשוב ומרכזי בקביעת מהימנות עדים, בחינת ראיות חפציות וכיו"ב. לא זו בלבד שבית המשפט רשאי לעשות שימוש בכלי זה, אלא שתפקידו השיפוטי מחייב אותו להיעזר במראה עיניו, וכל עוד לא מדובר בהתרשמות הדורשת מומחיות – אין בכך כל פסול... הגם שמדובר בסיטואציה ייחודית, שבה בית המשפט הופך לעד, או קרוב לכך – הנה לא נפגמה יכולתה של ערכאת הערעור להעמיד תחת שבט ביקורתה את ממצאיו של בית המשפט... ראינו את המערער, ואף בליבנו לא התעורר ספק של ממש שמא טעות נפלה, מעם בית משפט קמא, כאשר סבר שהמערער הוא אכן האדם שנקלט במצלמות הבנק. **די בזיהוי זה כראיה יחידה כדי להביא להרשעתו של המערער**. בפועל, קיימות ראיות נוספות המחזקות את המסקנה כי מדובר באדם הנכון"

ע"פ 2653/98 יצחק בן דוד נגד מדינת ישראל, פ"ד נב (4) 529 (1998):

"הכרעה בשאלה עובדתית השנויה במחלוקת על-פי "מראה עיניו" – או "משמע אזניו" – של השופט הדן בעניין, אינה זרה להליך המשפטי בארצנו... הבעייתיות הכרוכה בהליכה בדרך זו נעוצה בשניים: ראשית – בכך, שבפועל, לכאורה לפחות, הופך השופט להיות גם "עד", ו"עדותו" – הינה עדות מכרעת, במובן זה שאין לצד הנוגע בדבר הזדמנות לערער את ביטחונו של השופט בצדקת עמדתו. ושנית – בסיכון ממשי של טעות, בהתחשב בכך שהזיהוי לא נבחן בחקירה שכנגד, אלא מוכרע באורח חד-צדדי ואישי על-ידי השופט. על-פי שיטת המשפט הנוהגת אצלנו: ככלל, השופט אינו יורד אל "זירת המחלוקת", אלא מניח לבעלי-הדין להתגושש שם, כאשר הוא אך "מפקח" ומכריע ביניהם. הפיכת השופט ל"עד" – כך מסכם בא-כוח המערער – מכניסה אותו אל "זירת המחלוקת" במעמד מועדף: עמדתו חורצת את גורל המחלוקת, וזאת – לכאורה – ללא הבאת ראיות, אלא על-פי "מראה עיניו" של השופט עצמו. הבעייתיות כפולת הפנים – המוצגת לעיל – אינה יורדת, לפי שיטתנו, לכוחו של בית-המשפט להכריע על-פי מראה עיניו כאמור, וכוחה מתמקד במידת הזהירות שעל בית-המשפט לנהוג בה, כאשר הוא עושה שימוש בכוחו זה... בית-המשפט מכריע על-פי "מראה עיניו" – קרי: על-פי התרשמותו – אם ליתן אמון בעד אם לאו; ובעיקרון, אין מקום להבחין בין הכרעה כזו לבין הכרעה בהשוואת קלסתר לתמונה, כל עוד לא נדרשת בעניין זה עדות מומחה. בדרך זו נוהג בית-המשפט לא רק לעניין מהימנותם של עדים, אלא בכל מקרה שבו מוצגות בפניו "ראיות"

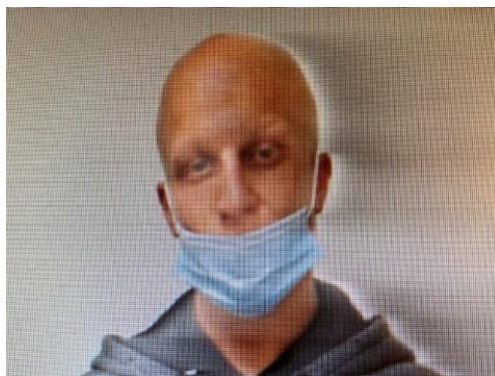
בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

חפציות" – אשר על-פי טיבן הן מדברות בעד עצמן משל היו הן "עדים שקטים". בית-המשפט "קולט" את העדות ש"מוסרת" הראיה החפצית בדרך של "התרשמות" ממנה וקובע ממצאים על-פי התרשמותו, כשהוא סומך על "מראה עיניו... בנסיבות כאלה, אין לומר שבית-המשפט "הופך לעד". את העדות "מוסרת" הראיה החפצית; ואילו בית-המשפט קולט אותה בחושיו, קרי: בדרך של התרשמות כאמור. אכן, ה"התרשמות" הינה אישית שלו, ועל-כן יכולתה של ערכאת הערעור להתערב בממצא שנקבע על-פיה מצומצמת לבחינת הממצא במישור האובייקטיבי בלבד. ברם, זה דינו של כל ממצא הנעוץ במהימנות, קרי: ב"התרשמותו" של השופט".

אין ספק, כי דמותו של הנאשם ייחודית מאוד, והוא מסר בעדותו שעקב מחלה, בעת הרלוונטית הוא נראה כפי שהוא נראה במהלך עדותו - קירח לחלוטין בראשו, גון עורו בהיר, ללא שיער פנים, ללא שיער גבות עיניים בעל תווים ייחודיים ומאפיינים.

לנוחיות הקורא, להלן תקריב - מצד ימין, פניו של הנהג כפי שנקלטו מתוך אחד הרכבים הגנובים, ומשמאל תצלום הנאשם, כפי שתועד בעת חקירתו במשטרה:

מראהו של הנאשם, שאינו מראה שגרתי, בהחלט מרים את היכולת לזהותו אל רמת גבוהה של וודאות, שכן הוא מותיר מקום קטן לטעות ביחס לכלל האוכלוסייה או לדמויות אחרות שבאופן רגיל היו מקימות ספק לדמיון.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה (עציר)

כאמור לעיל, בית-המשפט רשאי להביט במישרין אל התמונות לשם להשוואתן אל דמותו של הנאשם הניצב בפניו ולקבוע האם תמונות אלה הן תמונותיו של הנאשם וכך עשיתי. **אכן, במהלך הדיונים בבית-המשפט התבוננתי היטב בנאשם, רכשתי עמו "הכרות" קרובה, למדתי את תווי פניו באופן כזה המאפשר לבית-המשפט עצמו לבצע השוואה אל הנצפה בתצלומים ולהגיע למסקנות כנדרש בהליך הפלילי.**

יחד אם זאת, יש לזכור כי עוסקים אנו במשפט הפלילי המחייב הרשעה מעבר לכל ספק סביר, ואין די בכך שהתמונות מלמדות על קווי דמיון, אלא שיש להשתכנע בלא כל ספק סביר, כי התמונות הן תמונותיו של הנאשם.

וידגש: בעניין זה, כמצוות הדין, **הזהרתי את עצמי שבעתיים**, שכן מדובר בראייה מרכזית שבאמצעותה מבקשת המאשימה לבסס את אשמת הנאשם, והלכה למעשה מבקשים שבית-המשפט יעשה עצמו "עד", ישתמש בחושו, ישווה בין התמונות לדמותו של הנאשם הניצב בפניו, יגיע למסקנות, וזאת מבלי יכולת לחקירה נגדית.

ואכן, אחר שעשיתי כן, הגעתי למסקנות שיפורטו להלן, שעיקרן הוא שבמקום בו הצטרפה לתמונה ברת הזיהוי - אף כזו המלמדת על רמה גבוהה של דמיון, שהופקה ממערכת "עין הנץ" - ראיית איכון טובה, תתקבל תוצאת הרשעה, ואילו במקום שבו נפל פגם של ספק ביחס לאחת מן הראיות הנסיבתיות דלעיל, יוביל הדבר למסקנה בדבר זיכוי מחמת הספק.

(6). בחינת הצילומים שהונפקו ממערכת "עין הנץ" – האם הנאשם נצפה בהם ודיון יחד עם

ראיות האיכון:

האישום השני:

אישום זה מייחס לנאשם את גניבת הרכב מחניון ברחוב מרטין גהל-אם המושבות בפתח תקווה, בתאריך 10.2.21 בשעה 12:30, נהיגה בו ובשעה 13:19 מעבר במחסום חשמונאים אל תחומי האזור.

יצוין, כי עיון בהודעת בעל הרכב (ת/1) (אגב: עדות מפי השמועה – אשתו החנתה את הרכב ואולם במסגרת ניהול ההליך לא הייתה מחלוקת בדבר עצם גניבת הרכב) מלמדת, כי תחילת

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

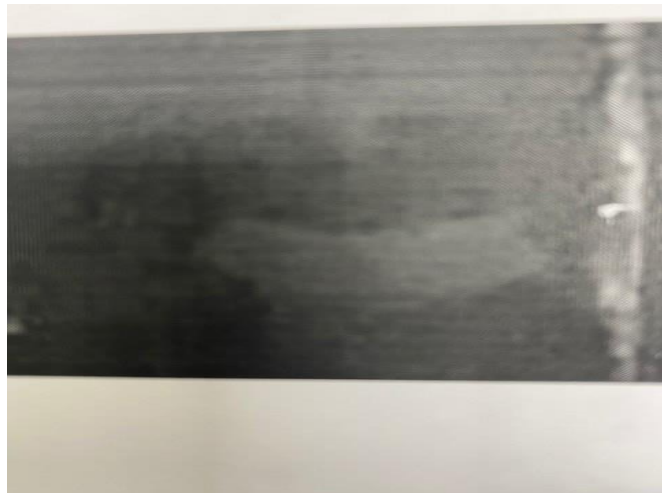
הזמן שבה הרכב יכול היה להיגנב היא בין 08:30 – 16:30 של תאריך ה – 10.2.21 וכי כאמור הרכב נגנב מחניון ציבורי בפינת הרחובות מרטין גהל ואם המושבות בפתח תקווה.

עיון בצילום שהונפק ממערכת "עין הנץ" (ת/47) ממצלמה הממוקמת במעבר שילת-רנתיס מתעד את רכב המזדה נשוא אישום זה, הנוסע בתאריך 10.2.21 בשעה 13:13 בכביש, תוך שהונפקה ממנו תמונת הנהג, אך במקרה זה, להבדיל מהמקרים שידונו בהמשך, תמונה זו אינה ברורה ואינה מקימה את הוודאות הנדרשת בפלילים, לקבוע כי אכן זהו הנאשם.

בסיכומיה טענה המאשימה ביחס לאישום זה כדלקמן:

ביחס לאישום השני – אירוע הגניבה מתאריך 10.02.2021 - ניתן לראות באופן חלקי את פניו של הנאשם מתוך רכב המזדה אשר הופקו על ידי מערכת עין הנץ במסגרת תעודת עובד ציבור שהוגשה

אכן, לא בכדי כתבה המאשימה בסיכומיה, כי "ניתן לראות באופן חלקי את פניו...":

לעיל תמונת הפנים שצורפו למסמך הנ"ל, וכפי שניתן לראות היא בלתי ברורה בעליל ואינה מאפשרת לקבוע כנדרש בפלילים כי מדובר בנאשם.

החלקיות ואי בהירות זו אינה מאפשרת לקבוע כי זהו הנאשם, למרות הדמיון כללי.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

עיון בחוות הדעת של המומחה המהנדס רוני אברהמי (ת/61) מלמדת כי מנוי טלפון שנדון לעיל, מספר 050-5690612 אוכן בתאריך 10.2.21 בשעה 12:37 באתר **בר כוכבא בפתח תקווה**, אך המומחה ציין, כי אתר זה אינו מכסה את אזור מרטין גהל/דרך אם המושבות פתח תקווה, למרות שהמרחב האווירי 3,200 מטרים בלבד.

עיון בחוות הדעת של המומחה המהנדס רוני אברהמי (ת/61) מלמדת כי מנוי טלפון מספר 050-5690612 דלעיל אוכן בתאריך 10.2.21 בשעה 13:21 באתר בריכת המים עופרים, המכסה ודומיננטי של מעבר שילת רנטיס, באופן המקים ראייה המסבכת את הנאשם, אך אין בה די.

לפיכך, במקרה זה, כאשר התמונה שאינה ברורה די הצורך, אינה מקבלת חיזוק נסיבתי ממשי בדבר איכון בזירת העבירה, אלא רק איכון רלוונטי במעבר, הגם שיש נוכחות כללית מוקדמת בפתח תקווה בקרבה למקום ממנו נגנב הרכב, יש לקבוע כי המאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה הנדרש בפלילים שהנאשם הוא זה שנהג ברכב הגנוב.

על כן, דינו של הנאשם ביחס לאישום זה לזיכוי מחמת הספק.

האישום השלישי:

אישום זה מייחס לנאשם את גניבת הרכב בתאריך 31.1.21 בשעה 01:50 **מרחוב ראש פינה בחולון**, נהיגה בו ובשעה 02:30 מעבר במחסום חשמונאים אל תחומי האזור.

בהתאם להודעת בעלת הרכב (ת/8) נלמד, כי היא ראתה אותו לאחרונה בתאריך 29.1.21 בשעה 12:00 **והתלונה הוגשה בתאריך 31.1.21 בשעה 20:01**. כלומר, אין לדעת מה מועד הגניבה המדויק, שכן היא לא נשאלה מתי הבחינה קודם לכן בחסרונו של הרכב.

ועדיין, עיון בצילום שהונפק ממערכת "עין הנץ" (ת/49) ממצלמה הממוקמת במעבר חשמונאים מתעד את רכב המזדה נשוא אישום זה, הנוסע בתאריך 31.1.21 בשעה 02:30 בכביש, תוך שהונפקה ממנו תמונת הנהג, הנחזה להיות דומה מאוד בפניו לנאשם. אכן, לפי הצילום, אם היה עומד בבדידותו, לא היה ניתן לקבוע ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים, כי אכן זהו הנאשם.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

עיון בחוות הדעת של המומחה המהנדס רוני אברהמי (ת/61) מלמדת כי מנוי טלפון מספר 050-5690612, שבשימוש הנאשם ושנדון לעיל, אוכן בתאריך 31.1.21 בשעה 01:58 באתר "גולדה מאיר 7 בחולון", המכסה ודומיננטי, בין השאר את רחוב ראש פינה בחולון, המקום ממנו נגנב הרכב.

על כן, אני סבור, כי במקרה זה, צבר הראיות הנסיבתיות בהחלט מאפשר לקבוע כי הנאשם הוא זה שנסע ברכב הגנוב, שכן התמונה המגלה דמיון רב לחזותו, למרות חלקיותה, מתווספת לאיכוניס התומכים בעמדת המאשימה.

על כן, אני סבור שביחס לאישום זה עמדה המאשימה בנטל הבאת הראיות ונטל ההוכחה, כי הנוהג ברכב הגנוב הינו הנאשם ונוכח גרסתו הכללית השקרית המרחיקה אותו מן הרכב,

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה (עציר)

הרי שיש ממש במסקנה, כי נהיגתו ברכב מקימה חזקה תכופה המלמדת, כי הוא זה שגם גנב אותו בסמוך לנהיגה בו.

לכן, דינו של הנאשם להרשעה ביחס לאישום זה.

האישום הרביעי:

אישום זה מייחס לנאשם את גניבת הרכב בתאריך 30.1.21 בשעה 01:54 מרחוב אלופי צה"ל בחולון, נהיגה בו ושעה 02:35 מעבר במחסום חשמונאים אל תחומי האזור.

עיון בצילום שהונפק ממערכת "עין הנץ" (ת/50) ממצלמה הממוקמת במעבר חשמונאים מתעד את רכב המזדה נשוא אישום זה, הנוסע בתאריך 30.1.21 בשעה 02:35 בכביש, תוך שהונפקה ממנו תמונת הנהג, הנחזה להיות דומה מאוד בפניו לנאשם, אך לא ניתן לקבוע ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים, כי אכן זהו הנאשם.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה (עציר)

אכן, הנהג ברכב הגנוב נחזה להיות נעדר שיער קרקפת ושיער גבות, ממש כשם שהנאשם נראה, ומדובר בחזות שאינה שכיחה, אולם נוכח אי הבהירות שבתצלום, איני יכול להגיע למסקנה כנדרש בפלילים המובילה להרשעת הנאשם, וזאת גם נוכח נתוני האיכון שהובאו לעיל.

ראיית האיכון ביחס לאישום זה אינה בעלת משקל, משום שמחוות הדעת של המומחה רוני אברהמי (ת/61) עולה כי האיכון באתר אזור התעשייה בחולון, בתאריך 30.1.21 בשעה 01:54 מקים רק "סבירות" (שהיא דרגה נמוכה מן השימוש שעשה במקרים אחרים בצמד המילים "סבירות גבוהה") לכיסוי של האתר על רחוב אלופי צה"ל בחולון (מקום הגניבה). גם האיכון מתאריך 30.1.21 בשעה 02:36 במעבר חשמונאים, אשר מסבך את הנאשם, אינו ממלא את הפער הראייתי נוכח התמונה הבלתי ברורה שאינה מאפשר זיהוי, אף ברמת הדמיון.

על כן, דינו של הנאשם להיות מזוכה מחמת הספק ביחס למיוחס לו באישום זה.

האישום החמישי:

אישום זה מייחס לנאשם את גניבת הרכב בתאריך 19.1.21 בשעה 18:58 **מבאר יעקב**, נהיגה בו ושעה 19:19 מעבר במחסום חשמונאים אל תחומי האזור.

מהודעת בעל הרכב (ת/7) (וראו גם דוח הפעולה שנרשם מפיו – ת/11) ניתן ללמוד כי הוא החנה את רכבו בתאריך 19.1.21 בשעה 15:30 ברחוב ספיר בבאר יעקב, ובתאריך 20.1.21 בשעה 19:00 הבחין שרכבו נגנב. כלומר אירוע הגניבה בין 19.1.21 שעה 15:30 – 20.1.21 שעה 19:00.

ודוק: מדוח הפעולה ת/11 עולה, כי "קיימות מצלמות במקום" - כך לא נמסר כל מידע מה נעשה כדי לברר האם הגניבה תועדה במצלמות אבטחה כלשהן.

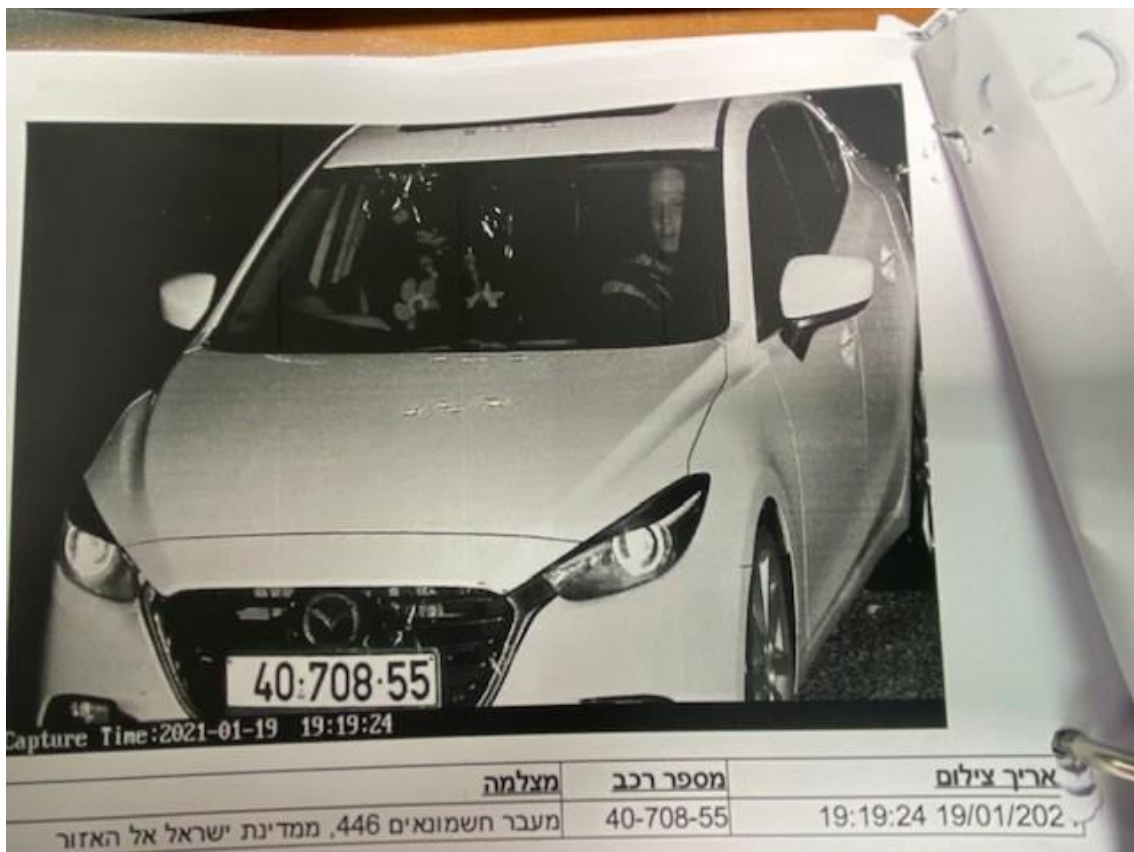
עיון בצילום שהונפק ממערכת "עין הנץ" (ת/52) ממצלמה הממוקמת במעבר חשמונאים מתעד את רכב המזדה נשוא אישום זה, הנוסע בתאריך 19.1.21 בשעה 19:19 בכביש, תוך שהונפקה ממנו תמונת הנהג, הנחזה להיות דומה מאוד בפניו לנאשם. אכן, הצילום בפני עצמו, **אם יעמוד בבדידותו**, לא מאפשר לקבוע ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים, כי אכן זהו הנאשם.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

וידגש: במהלך דיוני ההוכחות בחנתי לעומד את תווי פניו של הנאשם, ונוכח מחלתו, אלו תווי פנים ייחודיים ביותר שמוסיפים ממד של וודאות למתבונן. הנאשם לא הציג בפני בית-המשפט ראיות אחרות המובילות למסקנה, שמחלה כמחלתו של הנאשם שכיחה יותר ורווחת באוכלוסייה, אלא הציב זירת מחלוקת רחבה ביותר.

עיון בחוות הדעת של המומחה המהנדס רוני אברהמי (ת/61) מלמדת כי מנוי טלפון מספר 050-5690612, שביחס אליו קבעתי את קביעותיי דלעיל, אוכן בתאריך 19.1.21 (התאריך בעמוד 3 תוקן) בשעה 19:20 **באתר החולש על מעבר חשמונאים**, ממנו נטען שהנאשם עבר עם הרכב הגנוב.

על כן, כאשר שתי ראיות נסיבתיות אלו מצטרפות זו לזו, יחד עם גרסתו ועדותו הבלתי מהימנות ואמינות של הנאשם, למרות שהראיה הצילומית בפני עצמה אינה מקנה וודאות, הן

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

בהחלט מאפשרות לקבוע כנדרש בפלילים כי זהו הנאשם אשר נהג ברכב הגנוב החולף במעבר חשמונאים.

אני סבור, כי המאשימה עמדה בנטל הבאת הראיות וההוכחה כנדרש בפלילים ביחס לאישום זה, ולפיכך דינו של הנאשם ביחס לאישום זה להרשעה.

האישום השישי:

אישום זה מייחס לנאשם את גניבת הרכב מרחוב **השונית ברמלה** (תוקן מלוד) בתאריך **17.1.21** בשעה **17:30** נהיגה בו ושעה **18:22** מעבר במחסום חשמונאים אל תחומי האזור.

מלבד ת/4 שהינו מסמך של משטרת ישראל המציין את האירוע, שבו נמסרה לשוטר ההודעה על הגניבה, אך לא צורפה כל הודעה או אמרה של בעל הרכב או מי שהחנה אותו, אין ראיה בעלת ממש לעצם ביצוע העבירה, ולפיכך המסמך המדובר הינו עדות מפי השמועה ביחס לטענה כי הרכב נגנב.

למרות האמור לעיל, במהלך ניהול ההוכחות לא חלק הנאשם ביחס לעובדה כי הרכבים אכן נגנבו, אך עדיין אין לדעת בראיות ישירות, **מתי בדיוק נגנב הרכב ומהיכן** ובעניין זה יש צדק רב בטענת ב"כ הנאשם בסיכומיו. ואולם, מאחר ואין חולק כי הרכב נגנב, עדיין קיים טווח זמנים אפשרי למעשה, ומכל מקום הוא אינו שולל את עצם העובדה הקושרת את הנאשם אל הרכב, כפי שיפורט בהמשך.

עיון בצילום שהונפק ממערכת "עין הנץ" (ת/52) ממצלמה הממוקמת במעבר חשמונאים מתעד את רכב המזדה נשוא אישום זה, הנוסע בתאריך 17.1.21 בשעה **18:22** בכביש, תוך שהונפקה ממנו תמונת הנהג, הנחזה להיות דומה מאוד בפניו לנאשם. שוב יצוין, כי אם תמונה זו תעמוד בבדידותה, אין בה, כשלעצמה, כדי להוביל להרשעתו, למרות הדמיון הרב לנאשם.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

מצלמה	מספר רכב	ר צילום
מעבר חשמונאים 446, ממדינת ישראל אל האזור	305-56-101	18:22:26 17/01/

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

אכן, מראהו של נהג הרכב הגנוב מלמד על דמיון חזותי עם מראהו של הנאשם, אך אין בית- המשפט יכול לומר, כנדרש בפלילים, תוך הסתמכות על התמונה בפני עצמה, כי זהו הנאשם, ורק הוא.

עיון בחוות הדעת של המומחה המהנדס רוני אברהמי (ת/62) מלמד, כי מנוי טלפון מספר 050-3559903, שכפי שקבעתי היה בשימוש הנאשם, אוכן בתאריך 17.1.21 בשעה 17:45 באתר השופטים תחליפי, המכסה ודומיננטי של רחוב השונית ברמלה, שהינו המקום ממנו נגנב רכב המזדה במועד המדובר.

במצב דברים זה, כאשר לתמונה שהונפקה ממערכת "עין הנץ", המגלה דמיון רב לתווי פניו הייחודיים של הנאשם, שאליהם התרגלתי במהלך דיוני ההוכחות, הצטרפה ראיית איכון טובה, שתיהן מובילות למסקנה, כי המאשימה הוכיחה כי הנאשם נהג ברכב הגנוב.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה (עציר)

כאמור, הנאשם ניהל זירת מחלוקת רחבה ביותר, הרי שניקוב זירת מחלוקת זו בראיות דלעיל, תוך דחיית גרסתו השקרית, מאפשרים לקבוע ממצא של עובדה כי הנאשם גנב את הרכב.

על כן, דינו של הנאשם להרשעה ביחס לאישום זה.

האישום השביעי:

אישום זה מייחס לנאשם את גניבת הרכב בתאריך **14.1.21** בשעה **19:00** מרחוב **משה רבנו בלוד** נהיגה בו ושעה **19:49** מעבר במחסום חשמונאים אל תחומי האזור.

ביחס לאירוע זה צורפה הודעת בעל הרכב (ת/5) שכל כולה עדות מפי השמועה ביחס לנסיבות חניית הרכב והגניבה, משום שמוסר ההודעה מספר מה שנודע לו מפיה של אשתו, אשר לפי הטענה החנתה אותו בתאריך **13.1.21** בשעה **14:00**, ואז, בתאריך **17.1.21** אשתו ירדה אל הרכב ולא מצאה אותו. כלומר, גם לפי עדות זו הרכב נגנב בין ה- **13.1.21** בשעה **14:00** עד ה- **17.1.21** שעה **17:42** (שעת מסירת ההודעה).

ועדיין, עצם העובדה שאינה שנויה במחלוקת, כי הרכב נגנב, בטווח הזמנים האפשרי דלעיל, אינו שולל את העובדה כי הנאשם נהג ברכב הגנוב בעת הרלוונטית, כפי שיובא להלן.

עיון בצילום שהונפק ממערכת "עין הנץ" (ת/56) ממצלמה הממוקמת במעבר מכבים מתעד את רכב המזדה נשוא אישום זה, הנוסע בתאריך **14.1.21** בשעה **19:38** בכביש, תוך שהונפקה ממנו תמונת הנהג, ובמקרה זה **מדובר בתמונה ברורה יותר המגלה דמיון רב**. אכן, התמונה כשלעצמה, אם תעמוד בבדידותה אינה מובילה למסקנה **כנדרש בפלילים**, כי זהו הנאשם הנוהג הרכב הגנוב.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

עיון בחוות הדעת של המומחה המהנדס רוני אברהמי (ת/62) מלמדת כי מנוי טלפון מספר 050-3559903, שהיה בשימושו של הנאשם, אוכן בתאריך 14.1.21 בשעה 19:21 באתר נווה אילן, המכסה ודומיננטי של רחוב משה רבנו 3 בלוד, שהינו המקום ממנו נגנב רכב המזדה במועד המדובר.

בעניין זה אף ייאמר, כי משקלה הראייתי של ראיית האיכון נגזרת מן ההסבר, שמוסר הנאשם לעניין זירת המחלוקת. אילו היה הנאשם מוסר הסבר סביר, אמין ומהימן המתיישב עם ראיית האיכון, כגון שנכח באותה עת בסביבת הכיסוי של האתר הרלוונטי מטעם זה או אחר, יכולה הייתה ראיית האיכון לאבד מכוחה, אך לא כך היו פני הדברים, שהרי אני דוחה את עדות הנאשם, שנעדרה כל גרסה פוזיטיבית\ כבלתי מהימנה ובלתי אמינה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

על כן, כאשר אל התצלום המדובר שנקלט במערכת "עין הנץ", התווספה ראיית איכון בעלת משקל, בלא הסבר מצד הנאשם, מאפשר מצב דברים ראייתי זה את המסקנה, כי הנאשם הוא זה שגנב את הרכב נשוא האישום השביעי.

על כן, דינו של הנאשם להרשעה באישום זה.

ג. מסקנות:

המאשימה הביאה בפניי ראיות נסיבתיות טובות, כנדרש בפלילים להוכחת אשמתו של הנאשם, משלושה סוגים:

הסוג הראשון, תצלומים מתוך מערכת מצלמות ניחות "עין הנץ", אשר תעדו את הנאשם בתוך הרכבים הגנובים, כאשר במספר מקרים בהם התמונה חדה יותר, ולאחר שבמהלך דיוני ההוכחות התרגלתי למראהו הייחודי של הנאשם, היא בהחלט מאפשרת לזהות את הנאשם הנצפה בתצלומים, הגם שכראייה יחידה המובילה להרשעה אין בה די.

הסוג השני, ראיית איכון סלולארי על מספרי מנוי שהוכח, כי היו ברשות הנאשם בעת הרלוונטית, המאכנות אותו הן בזירות ביצוע העבירות ו/או בזירת מעבר הרכב במחסום בו תועד בידי מצלמות מערכת "עין הנץ".

הסוג השלישי, עדותו הבלתי מהימנה ואמינה של הנאשם, אשר ביקש להרחיק את עצמו באופן מופגן מביצוע העבירות ולא מסר גרסה סדורה המעניקה הסבר סביר לראיות שהובאו בידי המאשימה.

זאת ועוד, שלא לדבר על כך שהנאשם הורשע בעקבות הודאתו בגניבת הרכב נשוא האישום הראשון, עת נהגו בו לקראת המחסום, לאחר שנתפס בכף – לאמור, אין זהו נאשם שמעשה עברייני שכזה זר לו.

על כן, במקום בו הוצג תצלום של נהג הרכב הגנוב מתוך מערכת "עין הנץ", המגלה דמיון רב לנאשם, במיוחד נוכח מראהו הייחודי, לאחר שרכשתי למראהו "הכרות טובה", התרגלתי למראהו הייחודי ולתווי פניו במהלך דיוני בית-המשפט, יחד עם ראיית איכון טובה המסבכת

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44000-02-21 מדינת ישראל נ' אבו קביטה(עציר)

אותו, ובהעדר הסבר מצדו של הנאשם לנוכחות במקום – ואף לא באזור הכללי של תחום הכיסוי - הגעתי למסקנה כי התקיימו דרישות הדין להרשעת הנאשם בפלילים ביחס לאותו אישום, ואם קיים מקרה שבו נותר ספק, הרי שספק זה מוביל לזיכוי מחמת אותו ספק.

ד. תוצאה:

לאור כל האמור לעיל, אני מכריע את הדין כדלקמן:

באישום הראשון - הורשע הנאשם בעקבות הודאתו.

באישום השני - אני מורה על זיכוי של הנאשם מן המיוחס לו מחמת הספק.

באישום השלישי - אני מרשיע את הנאשם במיוחס לו.

באישום הרביעי - אני מורה על זיכוי של הנאשם מן המיוחס לו מחמת הספק.

באישום החמישי - אני מרשיע את הנאשם במיוחס לו.

באישום השישי - אני מרשיע את הנאשם במיוחס לו.

באישום השביעי - אני מרשיע את הנאשם במיוחס לו.

ניתנה היום, כ"ט טבת תשפ"ב, 02 ינואר 2022, במעמד הצדדים

מנחם מזרחי, שופט, סגן הנשיאה